

Oponentský posudek

Vacek, Zbyněk, Využití orální historie v cestovním ruchu, Praha 2019.

U diplomové práce Zbyňka Vacka je nutno uvažovat nad dvěma základními věcmi. První, co bychom měli zvážit, je samotný výběr tématu. Diplomant se rozhodl analyzovat, zdali a do jaké míry je možné využít orální historii v cestovním ruchu. Může být, problémem však je, že Zbyněk Vacek ve své práci tak úplně nemluví o využití „orální historie“, ale zabývá se (výlučně) využitím „průvodců-svědků minulých událostí“, kteří by návštěvníkům památek vyprávěli svůj příběh. To není „orální historie“, ale spíše cosi – jak ostatně v posledním odstavci diplomové práce přiznává i diplomant (s. 80–81) – co se orální historii spíše jen dosti vzdáleně podobá. Stručně řečeno, má první pochybnost se týká výběru tématu.

Druhá má pochybnost se týká zpracování tématu. Diplomová práce se z mého pohledu člení na tři části (diplomant ji rozděluje trochu jinak, ale to není tak podstatné). První část Zbyněk Vacek nazývá kapitolou „teoretickou“, já bych ji nazval „stručným slovníkem pojmů z oblasti cestovního ruchu“, a hned doplním, že zbytným. Nemyslím, že je důležité v tomto typu práce vysvětlovat na tolika stranách, co znamená „destinace“ atd.

Za druhou část považuji převyprávěné tři rozhovory, které autor vedl buď s průvodci-svědky (dva ze tří narátorů), nebo průvodkyní a současně vedoucí zájezdů (poslední třetí narátor). I v tomto případě se mi zpracování jeví jako nešťastné. Nemyslím, že je třeba převyprávět celý rozhovor, který historik vede. Je to zdlouhavé a hlavně nefunkční. Všimněme si převyprávění rozhovoru s prvním z narátorů, panem Uváčkem (s. 20–24). Zbyněk Vacek tuto kapitolku nazývá „analýzou“ a „interpretací“, podle mého tato kapitolka nemá s analýzou ani interpretací společného vůbec nic. Je to jen pětistránkové přetlumočení pořízené nahrávky – „Narodil jsem se tam a tam, do školy jsem chodil tam a tam, tazatel se v této chvíli zeptal na to a to, načež narátor odpověděl toto a toto“... Je to o to nešťastnější, že práce je velice krátká a pět stran věnovaných takové věci je příliš velký luxus.

Poslední třetí část je autorem provedený průzkum s řadou grafů. I v tomto případě si nejsem jistý provedením, respektive tím, zdali bylo dotazníkové šetření dostatečně nosné. Autor si jím v podstatě jen odpověděl na otázku, zdali by lidé uvítali prohlídky s pamětníkem (a Zbyněk Vacek si na takovou otázku odpovídá „ano“). Ale v tomto případě bych byl nejméně kritický, autor si s průzkumem práci dal a k určitým datům se přece jenom dostal

Závěrem řečeno, komise by měla velmi dobře zvážit, zdali je předkládaný text způsobilý – z důvodů, které jsem ve stručnosti nastínil – k obhajobě. Já si tím nejsem jistý. Mé pochybnosti jsou principiální, možná by stálo za zvážení změnit dokonce téma jako takové. Shledá-li nicméně

komise, že diplomová práce Zbyňka Vacka dostatečná je, pak by ji neměla hodnotit lepším stupněm než 3, já se však přikláním k tomu hodnotit ji stupněm 4.

V Praze 6. srpna 2018

.....
PhDr. Přemysl Houda, PhD.